

Nincs új a nap alatt – kommentár nélkül

A jobboldal megszünteti a demokráciát, felszámolja a jogállamot: húsz esztendeje ugyanazok ugyanazt a nótát fújják

Ha nem az SZDSZ győz a választásokon, megjósolhatjuk, hogy nem lesz itt jogainak birtokában lévő ellenzék, tehát nem lesz demokratikus kormány sem. (...) Mucska és félelem – vagy szabad demokrata többség. Nincs harmadik út.

Tamás Gáspár Miklós: Új reformkor vagy új Horthy-korszak? Beszélő, 1990. január

Az antiszemitizmus ma TV-kérdés.

Szabó Miklós, Népszabadság, 1990. május 26.

A történelemnek s az erkölcsnek egyaránt parancsa, hogy – igenis – a fiaknak fizetniük kell az apák vétkeiért, akár ötöd- vagy hetedízigen is.

Gadó György, Ring, 1990. június 25.

A hóhérral nem jobb az antihóhér. Tehát a mai antikommunisták voltaképpen visszajára fordított kommunisták, hiszen ők is előről kezdenek a történelmet valamiféle tabula rasával. Ez az út vérhez, összeomláshoz, romláshoz vezethet.

Szilágyi Ákos, 168 Óra, 1991. február 12.

Azelőtt mindenki marxistának, ma liberálisnak vallja magát.

Ágh Attila, 168 Óra, 1991. február 26.

Másfajta sortűz sebezte meg a nemzet önértzetét 1992 októberében a Parlament előtti Kossuth téren, mint 1956-ban. A célpont ugyanaz volt: a demokrácia.

Szigethy András, Népszabadság, 1992. október 26.

Mindent el kell követni, hogy a közvélemény észrevegye, hogy az SZDSZ-en belül milyen fantasztikus szellemi töke csoportosul, s hogy e párt képviseli egyedül az európai politikálást.

Tamás Gáspár Miklós, Népszabadság, 1993. március 8.

A magyar világ, amelyben élünk, mint vakondok, ismét elviselhetetlen: ama szükséges jó, melyet politikának hívnak, elvadultan ül reá mindannyiunk életére. Az első szabadon választott magyar kormány, ki tudja, hányadszor veri szét a mindennapi élet nyugalmát és lelki biztonságát, s csak szét csak úgy, egyszerűen elégedelők között.

György Péter: A magyar világ, Magyar Narancs, 1993. november 4.

Ők gyűlölnék. Őszintén. Mi, liberálisok pedig képtelenek vagyunk kimondani, amit szerintem valójában érzünk, hogy mi még sokkal jobban gyűlölünk titeket, mint ti minket.

Kornis Mihály, Beszélő, 1993. december 2.

Én már csak azért sem lehetek antikommunista, mert szerintem egyedül az antikommunistákról mondható el, hogy még a kommunistáknál is ostobábbak.

Eörsi István, Magyar Narancs, 1994. január 13.

Sosem gondoltam volna, hogy ez a mocsadék, hordalék népség, ami itt a parlamenti jobboldalon fröcsög, és az utcán is viríthat, valaha megjelenhet ebben az országban.

Andrassé Iván, Hócipő, 1994. március 17.

A holokausztért mindannyian felelősek vagyunk, azok is, akik még nem éltek azokban az időkben,

azok is akik – horribile dictu – tettek ellene. Hangsúlyozom, ez nem büntetőjogi felelősség: a felelős gondolkodás kényszere.

Komoróczy Géza: A pernye beleég a bőrünkbe, Magyar Hírlap, 1994. április 12.

A terjedő multikulturalizmus kikezdi az eddig univerzálisan érvényesnek hitt kulturális kánonok érvényét, hihetetlen nagy számban engedi be a kulturális termékek piacára a versenyzőket, akik a megmaradásért kíméletlen harcot folytatnak egymás ellen. A globalizáció és a multikulturalizmus sodrásában a nemzeti szuverenitás és az azt legitimáló nemzeti kultúra abszolút értéke megkérdőjeleződik. Megnő a transznacionális politikai, gazdasági, katonai és nem utolsósorban kulturális célokat szolgáló szervezetek jelentősége.

Csepeli György: Halak a Dunában, Népszabadság, 1997. január 8.

A Fidesz akciói a demokrácia alapintézményeinek civilizált működését is kikezdi.

Magyar Bálint, Magyar Nemzet, 1998. február 23.

Olvashatom-e még magamat?

Lengyel László: Az éjszaka hangjai, 168 Óra, 1998. május 26.

Az úgynevezett nemzeti tábor, amelyet az ifjú liberálisok hosszú jegyesség után a magukévá tettek, a nemzetet nem történelmileg kialakult kulturális közösségnek, hanem származási és vallási kritériumok függvényének tekintik, és kirekeszti belőle azokat, akik nem felelnek meg a „magyar” és a „keresztény” fogalmának. Innen nézve pedig már feldereng a láthatár szélén a követelés, hogy az ily módon magyartalanítottak távozzanak más országba, és ha erre nem hajlandók, akkor a Dunába vagy a gázba.

Eörsi István, Magyar Hírlap, 1998. szeptember 19.

A honi jobboldal történetének a nacionalizmus és a rasszizmus szerves része, és különösen bravúros sebészi teljesítmény szükséges a rút burjánzások kimetszéséhez, hiszen lehet, hogy a beteg egyelőnyegű az ő daganatával. Vele és általa él.

Gerő András: Utána és előtte, Népszava, 1998. május 28.

Gyűlöletből és zsigerből politizál a kormány. A politikát ők úgy tekintik, és úgy élik meg, hogy itt embereket kell legyőzni, adott esetben pedig megsemmisíteni.

Boldvai László, Hét Európai Nap, 1998. december 11.

Annyi Einstandot követett el már Orbán, hogy fel sem tűnik a lépés meciári minősége. Bizony mondom néktek, ezek itten szlovák hétköznapok.

Haraszti Miklós: Kék cédulás kuratórium, Népszabadság, 1998. december 31.

Orbán lett a magyarországi cinikus keménykedés viselkedés- és politikai kultúrájának szimbóluma, tehát a fenti hasonlat alapján a (politikai) gecizmus oltárképén a főalak.

Vágvölgyi András: A hónap üzenete, Beszélő, 1999. február 2.

Márpedig, tisztelt honfitársaim (landeszmánjaim), szabad társadalomban szabad a vallást gyalázni.

Tamás Gáspár Miklós: Nem és nem, Magyar Narancs, 1999. augusztus 19.

A Fidesz egyes vezetői fóbiások, paranoiások, egyszerű orvosi esetek.

Kéri J. Tibor, Népszabadság, 2000. február 4.

A magyar jobboldal nagy tragédiája, hogy az ideológiai lobogón, amely alatt újra és újra összeverődik, az árvalányhaj közé himzett jelszavakat, írják bár Istennek, Hazának vagy éppen Négy Keréknek, egyazon módon: antikommunizmusnak kell ejteni.

Desseffy Tibor: A becsületes fideszes, Magyar Narancs, 2000. március 23.

Az ország megosztott, kezükben hatalom, zsebükben zsozsó, a Szent Korona meg Isten segédelmével a Parlamentben.

Galló Béla: Fiala, Idegesítően Demokrata, Elszánt Színész, Magyar Hírlap, 2000. augusztus 8.

A köznapi tapasztalatok növelik félelmemet, hogy Szent István hazájában, Mária országában megszavazták a romák deportálását, de talán elgázósítását is. Persze csak titkos népszavazáson.

Eörsi István: Nácikám jelentkezik, Magyar Narancs, 2000. augusztus 17.

Orbán Viktor az elmúlt két és fél évben egyetlen olyan dolgot sem csinált, amit egyértelműen pozitívnak minősíthetnék. Volt hatalmi gög és arrogancia, országépítés viszont semmi.

Demszky Gábor, Népszabadság, 2000. október 20.

Nem vonom kétségbe, hogy megtérhetnek, nem zárom ki őket az üdvösségből, nem török palcát fölöttük Isten nevében, mint valami inkvizítor, de a cselekedeteik alapján, az elmúlt két év és az

elmúlt tíz év alapján azt kell mondanom, hogy ezek az emberek sem Istent, sem embert nem ismernek.

Donáth László, Mozgó Világ, 2000. szeptember

Következésképpen meg kell állapítanunk, hogy Orbán, Kövér, Szájer (és ki tudja, még hányan) elvesztették a józan ítélőképességüket, kapcsolatukat a bel- és külföldi valósággal, és sem a saját érdeküket, sem az országét nem ismerik fel többé.

Mészáros Tamás: Orbán listája, 168 Óra, 2000. december 7.

Pedig a magyar lelkületben, állítom, ma senki sem akar – sem Orbán Viktort, sem Kövér Lászlót – likvidálni, bármennyire javára válna is nemzetünknek.

Sz. Nagy Csaba, Magyar Hírlap, 2001. március 13.

A kormánypárti sajtó, beleértve a kormánypártok formailag kormányon kívüli tagozatát, a sajtószabadság korlátozására törekszik. Nem csak a sajtószabadságára, a szabadságára általában, egy, a magyaroknak kitalált vallásos sovinizmus jegyében.

Máté Imre, Magyar Hírlap, 2001. március 14.

Mert meg kell értenünk: a cigányellenesség és az idegengyűlölet a magyarországi jobboldal politikája – de az antiszemitizmus a vallása.

Tamás Gáspár Miklós, Népszabadság, 2001. szeptember 1.

Ez az eset is jól példázta, hogy Magyarországon minden becsületes embernek előbb-utóbb muszáj lesz zsidónak lennie.

Bächer Iván: Egy polgárpár, Népszabadság, 2001. szeptember 29.

S láthatjuk: száz év alatt Magyarországon semmi nem változott. Csak az inga leng szakadatlanul, hol erre, hol arra, momentán épp megint a turulszárnycsapástól hangos, szörnyűséges Ázsia felé.

Bächer Iván: Szívlövés, Népszabadság, 2001. október 13.

Ha Európa és általában a Nyugat nem fullad bele a terrorista tömeggyilkosok rombolásának füstjébe és porába, az egy kicsit a mi üldözöttjeinknek, a strasbourg-i romáknak is köszönhető.

Hell István: Fellelegezhet-e Európa?, Magyar Hírlap, 2001. október 18.

Zoltai egyébként nagy pártember volt. Fölfelé nyalt, lefelé taposott, és összevissza hazudott mindig. Nagy-nagy meglepetésemre egyszer csak a hitközségnél találtam. Fölfedezte magában a zsidót, amit addig igyekezett eltitkolni.

Harkányi Endre színművész, részlet A Komlós (2002) című könyvből

Nézzé, megrázó és tragikus dolog, hogy Magyarországon nagy formátumú politikus találtott, aki azonban az ördög pártján áll.

Lengyel László Orbán Viktorról, Hetek, 2002. március 1.

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: TÓTH GY. LÁSZLÓ